

J. E. Bogomil:

Ta sitnež!

Tistega leta, ko je zagledal Kolarjev Jakec svojo peto pomlad, in ko je njegova sestra Milka obhajala že tretjič svoj god, tisto leto so imeli na Kolarjevem hrastu škorci svoje gnezdo. Mladi škorčki so pridno rastle, pa so postajali poredni kakor hudobni otroci: začeli so se med seboj kav sati in pretepati, in nekega dne, ko so bili le preveč živahni, jim je pa eden bratcev padel iz gnezda.

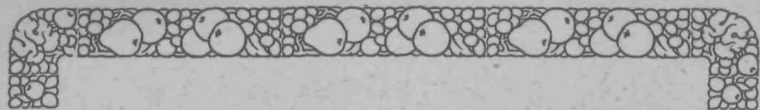
Kolarjev oče so dobili tička na tleh. Prinesli so ga domov. Tu se je mladi škorček hitro udomačil. Najrajši je imel Jakca in Milko. Ti trije so preživeli med seboj mnogo veselih uric. Včasih so nagnali že tak direndaj, da so segli mama po šibi in zapodili oba otroka vun na vrt, škorec je pa moral v kot, jezo kuhat.

Pozimi, kmalu po tistih dneh, ko deli Nikolaj svoje darove, se je pa pričela ta prijateljska vez malo bolj trgati. Nikolaj je obiskal tudi Kolarjevo hišo in pustil ondi mnogo igrač za otroke. Jakec je tedaj navezal svoje srce na konja in na možice, Milka je pa z vso vnemo kuhala za svojo punčko. Škorec je pa poizkušal svojo srečo zdaj pri Jakcu, zdaj pri Milki, pa ni šlo nikoder več tako kot nekdanj. Prve dni sta ga otroka še nekako lepo odganjala; a škorec si ni dal dopovedati, da je prijateljstvo že skoro pri kraju.

Še več! Prijateljstvo je šlo že h koncu, sovraštvo je pa začelo poganjati korenine.

Škorec ni mogel pozabiti prejšnjih veselih dni. Kakor da je vedel, kje je vzrok neprijaznosti! Kolikokrat se je tako-le, ko je bil sam v hiši, spravil nad igrače. Konja je vrgel po tleh, možička je tresel toliko časa za kapo, da mu jo je odtrgal, na ognjišču je pa vse razmetal; včasih je kakšna skodelica kar za več dni izginila. In punčko — pomislite, punčko! — je prijel za kito in jo toliko časa vlačil po hiši, da ji je potrgal vse lase. Ta grdi škorec, ta!

Če sta bila pa Jakec in Milka v hiši, pa tudi škorčeva nagajivost ni počivala. Sedaj se je spravil

Ta sítněž!

nad Jakca in vlekkel njegovega konja za noge nazaj. Pa je šel takoj zopet nad Milko in se hotel pri njej naučiti kuharske umetnosti. Kazal ji je, kako izvrstno zna prestavljati s svojim kljunom kuhinjsko posodo. Ali Milka ni potrebovala nobenega pomagača. Saj je znala vse sama, in če je kuhala eni sami punčki, tudi ni imela preveč dela.

»Na, na!« je ponujala včasih škorcju kos kruha, včasih pa kos sladkorja, da bi ga premotila. Ali škorec ni bil tako neumen. Z veseljem je sicer vzel vsako darilo, vsak dar lepo spravil za poznejše čase, pa je prišel nazaj, nadaljevat svojo sitnost.

»Ta sitnež, ta!« se je hudovala nad škorcem Milka. »Je že zopet tukaj! Na, še tole!«

Pa je zopet dobil škorec nov dar, a ga ni zadovoljil. Komaj ga je spravil, je že prihitel nazaj na svoje delo.

Kdo bi ne bil hud, če vidi, kako mu grdo nagaja njegov nekdanji prijatelj?

»Oh, ta grdi škorec; prav nič več ga nimam rada,« je rekla Milka.

»Jaz tudi nič. Samo nagaja!« je tožil Jakec.

»Čakaj, jaz ga bom šla pa mamí zatožit.« In je res šla.

Mama so poslušali nekaj časa, kako Milka toži hudobnega tiča.

»Mama, škorec mi je pa skledico vzel.«

»Mojega konja je pa vsega okljuval s tistim dolgim kljunom!« se srdi Jakec.

»Mama, kar proč ga zapodimo, škorca!«

»Pa res, ker samo nagaja, mama!«

»Jaz mu grem kar okno odpret, pa naj gre, kamor hoče«, dé Milka.

»Počakaj!« ukažejo mati.

Sedaj se je pa pričela sodba. Mati resnobno rekó:

»Ali vesta, kako pa vidva včasih meni nagajata. Pa še nič ubogati nočeta. Dekli sta tudi včeraj tako nagajala, da je jokala pred menoj. Odslej vaju bom pa

kar k škorcju zaprla, pa se bosta tam učila, kako je hudo, če kdo drugemu nagaja.«

Oh, k škorcju v šolo bosta šla Kolarjev Jakec in Milka. Jakec, Milka, ali res? O, le brez škorca rajši ubogajta, bo za vaju veliko bolje. Saj imata pamet, škorec je pa nima.

Klemenčič:

O, ta vivček!

Ni ju bilo večjih prijateljev, kakor sta bila Korenov ded in njih vnuk Jožek. Jožek brez deda ni mogel živeti. Ko se je zjutraj izkobacal iz postelje, je šel najprej v izbo, kjer so pozimi in ob slabem vremenu sedeli ded pri peči. Če jih ni dobil tam, je bilo pa prvo njegovo vprašanje: »Mama, kje so pa oče?«

Dolgo pa ni izpraševal po njih. Če jih ni našel v sobi, je stekel pa na vrt. Tam pred čebelnjakom so ded najrajši posedali in kadili svoj vivček. Korenov ded so bili vnet čebelar. Skoro ni treba posebe poudariti, da so bili tudi strasten tobakar. Res jih je malokdaj kdo videl brez vivčka v ustih.

Jožek je visoko cenil vse dedove navade. Tudi kajenje je občudoval. Seveda je on mislil v svoji otroški pameti, da je tobak ena prvih sladkosti na svetu, slajši celo kot med.

Dasi so bili ded čebelar, jih vendar nikoli ni kdo videl, da bi lizali med; pipo so imeli pa vedno v ustih. Jožek si je mislil: »Med je tako sladak, a oče ga ne marajo. Tobak imajo pa tako zelo radi; gotovo mora biti tobak boljši in slajši.« Sam bi bil torej silno rad okusil sladkost tobaka. Tako rad bi se bil postavil, tako moški bi se zdel samemusebi, če bi enkrat kadil.

Skrbno je pazil, kako bi dobil v roke dedov vivček. To je bila pa težka reč. Ded so imeli samo